DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 1. JUNI 1978 [1]

# Thomas J. Mulcahy
# mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd — meddelelse om ledig stilling«

**Sag 110/77**

Sammendrag

*Tjenestemænd — ansættelse — prøvelse af ansøgninger — faglig erfaring — tilsvarende niveau som et eksamensbevis — vurdering*
*(Tjenestemandsvedtægten art. 5)*

Ved forfremmelse tilkommer vurderingen af en faglig erfaring, på tilsvarende niveau som kundskaber attesteret ved eksamensbevis fra et universitet, ansættelsesmyndigheden.

I sag 110/77

THOMAS J. MULCAHY, tjenestemand ved EF-Kommissionen, repræsenteret af advokat William A. Young, Dublin, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Victor Biel, Luxembourg, 71, rue des Glacis,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af dens juridiske konsulent, Trevor Townsend, og med valgt adresse i Luxembourg hos dens juridiske konsulent, Mario Cervino, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

sagsøgte,

angående principalt annullation af den af Kommissionen den 20. december 1976 trufne afgørelse vedrørende udnævnelse af L til stillingen som chef for afdelingen »Transport- og færdselsteknologi« i Generaldirektoratet for Transport,

1 — Processprog: Engelsk.

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden G. Bosco, dommerne J. Mertens de Wilmars og A. O'Keeffe,

generaladvokat: H. Mayras
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

## DOM

## Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes indlæg under skriftvekslingen kan sammenfattes således:

### I — De faktiske omstændigheder og skriftvekslingen

Den 4. oktober 1976 offentliggjorde sagsøgte meddelelse om ledig stilling KOM/643/1976 vedrørende stillingen som chef for afdeling C/3 (»Transport- og færdselsteknologi«) i Generaldirektoratet for Transport (GD VII).

Stillingsopslaget anførte under afsnittet »arbejdsområde«:

»lede den administrative enhed (og) . . . yde generaldirektøren teknisk vejledning . . .«

Der blev stillet krav om følgende kvalifikationer:

»uddannelse på universitetsniveau, der afsluttes med et eksamensbevis (civil-, maskin- eller elektroingeniør), eller faglig erfaring på et tilsvarende niveau;

kendskab til internationale transportorganisationer og den fælles transportpolitik;

indgående kendskab til de tekniske problemer i forbindelse med transport;

evne til at lede en stor administrativ enhed;

dokumenteret erfaring af betydning for arbejdet . . .«

De fjorten ansøgere til denne stilling blev interviewet af generaldirektøren i GD VII, Le Goy, den assisterende generaldirektør, Wissels, og direktøren for afdeling C, Dousset. Disse samtaler havde til formål at muliggøre en vurdering af ansøgerne med henblik på deres almindelige egnethed til at opfylde de med den pågældende stilling forbundne opgaver og på en ingeniørs dygtighed inden for sit speciale.

Der gøres rede for denne vurdering i en indstilling, der er udfærdiget af Le Goy, og hvorefter syv ansøgere (herunder sagsøger) er fundet i besiddelse af et vist

antal af de for stillingen ønskværdige kvalifikationer, og de øvrige ansøgere (herunder L) er skønnet at besidde mindre gode kvalifikationer.

Da ingen af de høje tjenestemænd i GD VII var ingeniør af uddannelse, blev en gruppe på tre tjenestemænd fra andre af Kommissionens tjenestegrene, der var uddannede ingeniører, anmodet om at inddele ansøgerne i tre kategorier: en, hvori ansøgerne var ingeniører og egnede til ansættelse, en anden, hvori ansøgerne var ingeniører, men ikke egnede til ansættelse, og en tredje, hvori ansøgerne ikke var uddannede ingeniører og derfor ikke fandtes at skulle tages i betragtning.

Den omhandlede gruppe indplacerede tre ansøgere (herunder sagsøger) i første kategori, idet den imidlertid bemærkede, at der forelå en »betydelig afvigelse mellem beskrivelsen af stillingen som chef for afdeling C/3 og de ansøgere, som er indplaceret i første kategori«.

Le Goy fastslår konkluderende i sin indstilling, at ingen ansøgere kan anses for særligt kvalificerede, og foreslår, at stillingen på ny offentliggøres med henblik på en intern udvælgelsesprøve og ligeledes undergives en ekstern udvælgelsesprøve.

Kommissionen gennemgik i et møde den 20. december 1976 de fjorten ansøgeres akter og indstillingen fra Le Goy og besluttede at udnævne L til den ledige stilling og forfremme ham til lønklasse A3 med virkning fra 1. januar 1977.

Den udnævnte ansøger, som er uddannet i økonomi og handel med eksamen fra universitetet i Genova, påbegyndte tjenesten i GD VII i 1967 og har beklædt forskellige stillinger i afdelinger, der beskæftiger sig med almindelige sager såsom prisbestemmelse for brug af infrastrukturer og luft- og søtransport, og fra juli 1973 til juli 1975 i afdelingen »Teknologi«. Ved afgørelse af 2. december 1974 blev han forfremmet til lønklasse A 4 med virkning fra 1. januar 1974.

Det fremgår af bedømmelsesrapporten for tidsrummet fra 1. juli 1973 til 30. juni 1975, at L's uddannelse og dygtighed fuldstændig svarede til hans opgaver, at hans kvalifikationer, indsats og adfærd i tjenesten var over middel, og at han meget hurtigt havde været i stand til at påtage sig de nye opgaver, som var blevet ham pålagt, trods disses meget tekniske karakter, og på helt tilfredsstillende måde havde vikarieret for en kontorchef, der hyppigt var fraværende af sundhedsmæssige årsager.

Sagsøger, Mulcahy, der er indehaver af en civilingeniøreksamen fra Irlands statsuniversitet, begyndte i 1974 at arbejde i afdeling C/2 i GD VII. Som følge af afgørelsen om udnævnelsen af L til den omstridte stilling indgav han den 10. februar 1977 en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2. Da hans klage ikke blev besvaret inden for den fastsatte frist på fire måneder, anlagde sagsøger derefter den 6. september 1977 nærværende søgsmål.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

## II — Parternes påstande

Sagsøger har nedlagt påstand om, at Domstolen:

1. annullerer den afgørelse, som sagsøgte traf den 22. december 1976 (eller omkring denne dato) vedrørende udnævnelsen af L til stillingen som chef for afdelingen »Transport- og færdselsteknologi« (VII C/3) i Generaldirektoratet for Transport;
2. bestemmer, at udnævnelsen til denne stilling underkastes en fornyet prøvelse;

3. anerkender sagsøgers krav på enhver anden foranstaltning, som Domstolen finder passende med henblik på genoprettelse;
4. dømmer sagsøgte til at bære samtlige sagsomkostninger.

Kommissionen nedlægger påstand om, at Domstolen:

1. frifinder sagsøgte;
2. dømmer sagsøger til at bære sagens omkostninger.

## III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og øvrige anbringender

*Sagsøger* har for det første gjort gældende, at Kommissionen har krænket den udtrykkelige affattelse af meddelelsen om ledig stilling KOM/643/1976 og dermed vedtægtens artikel 7, stk. 1, og artikel 27. Desuden har den krænket princippet »legem patere quam ipse fecisti«. Idet sagsøgte havde specificeret de kvalifikationer, der var nødvendige for den pågældende stilling, var sagsøgte forpligtet til at udnævne en person, der var i besiddelse af disse kvalifikationer. Den anfægtede udnævnelse var ikke i overensstemmelse med tjenestens interesse i betragtning af, at den udnævnte persons dygtighed og kvalifikationer ikke svarede til de betingelser, der krævedes for besættelsen af den ledige stilling. Sagsøgte handlede imod den regel, som den selv havde vedtaget, nemlig at der skulle udvælges og udnævnes en tjenestemand, der var i besiddelse af faglige kvalifikationer på det højeste niveau.

Vedtægtens artikel 45 var krænket, og der var udøvet myndighedsmisbrug derved, at der var en stor forskel mellem henholdsvis sagsøgers og den udnævnte persons faglige kunnen. Mangelen på eksamensbevis og tekniske kvalifikationer kunne ikke behørigt opvejes på en anden måde. En vis øvelse, ja endog en vis erfaring kunne være nyttig, men var ikke tilstrækkelig.

Vedtægtens artikler 3 og 45 var overtrådt derved, at den udnævnte ansøger ikke havde to års faktisk anciennitet i sin lønklasse på det tidspunkt, da meddelelsen om ledig stilling blev offentliggjort. Han overtog i virkeligheden først opgaverne i lønklasse A4 den 20. november 1974.

*Sagsøgte* har, for så vidt angår den første søgsmålsgrund, anført, at L kunne anses fot at være i besiddelse af de til stillingen fornødne kvalifikationer.

For det første havde han en »praktisk erfaring på et tilsvarende niveau«. I overensstemmelse med principper fastslået af Domstolen i de forenede sager 18 og 19/64 (Alvino, Sml. 1965-1968, s. 119; org.ref. Recueil 1965, s. 971) og i sag 44/71 (Marcato, Recueil 1972, s. 427) anså man L's erfaring for tilstrækkelig til at gøre det muligt for ham at opfylde kravene i forbindelse med den omstridte stilling, som normalt skulle besættes med en ingeniøruddannet. I den henseende udgjorde kravene til stillingen nemlig det afgørende kriterium. Det var en stilling som kontorchef og ikke en stilling som ingeniør. Det havde altså ikke været nødvendigt at forsøge at afgøre, om L var i besiddelse af praktisk erfaring på hele det ingeniørmæssige område, eller om han var tilstrækkeligt dygtig til at løse opgaver, som ene og alene kunne udføres af en ingeniør. L Havde faktisk i løbet af en periode på to år bevist, at han havde evne til at afgøre indviklede tekniske spørgsmål til sin direktørs fulde tilfredshed.

Med henblik på de øverige i stillingsopslaget krævede kundskaber var L i besiddelse heraf (jf. især hans evne til at lede en stor administrativ enhed).

Tjenestens interesse krævede, at stillingen blev besat med en person, der var i besiddelse af nødvendig teknisk dygtighed til at tage sig af disse spørgsmål, men forudsatte samtidig besiddelse af administrativ dygtighed og

praktisk viden og erfaring med henblik på specielle sider af de med stillingen forbundne opgaver. Tekniske kundskaber var altså kun en af de betingelser, der krævedes for udnævnelsen til stillingen.

På samme måde kan det anbringende, hvorefter den udnævnte ansøger ikke er i besiddelse af den højeste grad af dygtighed, ikke lægges til grund.

Kommissionen fastholder sin opfattelse, hvorefter den, selv om den måtte tage hensyn til opfattelsen hos gruppen af tjenestemænd, der var uddannede ingeniører, sådan som den kom til udtryk i indstillingen fra Le Goy (som havde betragtet sagsøgeren og ikke L som kvalificeret til stillingen), ikke var bundet heraf. Nævnte gruppe undersøgte kun ansøgernes kvalifikationer ud fra et formelt synspunkt. Den var ikke kompetent til at udtale sig om spørgsmålet om »praktisk erfaring på et tilsvarende niveau«, idet det sidste kun kunne vurderes ud fra tjenestens krav, hvorom den kun vidste lidt.

Le Goy's indstilling indeholdt ingen præcise slutninger og forelagde ikke Kommissionen behørigt begrundede anbefalinger. Denne indstilling indeholdt derfor kun en undersøgelse, der kunne tages i betragtning med henblik på udnævnelsen. Le Goy og den nævnte gruppe af tjenestemænd kunne ikke sidestilles med en udvælgelseskomité. Det var Kommissionen, som selv foretog den endelige undersøgelse af ansøgernes sammenlignelige faglige kunnen. Dens afgørelse var følgelig ikke i strid med de principper, der var fastslået af Domstolen i sagerne 62/65 (Serio, Sml. 1965-1968, s. 329; org.ref. Recueil 1966, s. 813) og 21/68 (Huybrechts, Sml. 1969 s. 25; org.ref. Recueil 1969, s. 85).

Yderligere efterlod indstillingen fra Le Goy tvivl vedrørende sagsøgerens nuværende evne til at udøve administrativ virksomhed, hvorimod sidstnævnte selv går ud fra, at hans faglige kunnen nødvendigvis er større end L's.

Forfremmelsen af L til lønklasse A 4 med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar det pågældende år var i overensstemmelse med normal praksis, for så vidt angår forfremmelser inden for en stillingsgruppe. Denne praksis, som kan forklares ud fra budgetsmæssige hensyn, strider ikke mod bestemmelserne i vedtægtens artikel 3, eftersom den forfremmede tjenestemand på ethvert tidspunkt af den omfattede periode havde været betroet de samme opgaver som i den omhandlede stillingsgruppe. L havde altså den 1. januar 1976 tilbagelagt minimumsperioden på to år i lønklasse A 4 og opfyldte derfor de betingelser, der stilledes for en forfremmelse til lønklasse A 3 på det tidspunkt, da sagsøgte trat afgørelsen af 20. december 1976.

Med henvisning til de faktiske omstændigheder anfører *sagsøger* i replikken, at perioden for L's faglige erfaring, som af ham selv angives at svare til en uddannelse på universitetsniveau afsluttet med et eksamensbevis som ingeniør, strakte sig fra den 1. juli 1973 til den 1. april 1975, medens der fordres en periode på mindst fire år for at opnå en eksamen som ingeniør. Samtidig har L til sin ansøgning føjet nogle dokumenter, der strider med den øverst på formularens side 1 angivne instruktion, hvorved han har misagtet denne instruktion.

Hvad angår den første søgsmålsgrund gør sagsøger gældende, at alle de anførte kvalifikationskrav skal lægges til grund for afgørelsen, og at ingen ansøger bør udnævnes, medmindre han besidder samtlige kvalifikationer, idet de alle er »nødvendige«. L's praktiske erfaring på det ingeniørmæssige område — en periode på 21 måneder i afdeling C/3 — er ikke på et niveau, der svarer til en ingeniøreksamen. Den omhandlede periode var alt for kort til erhvervelse af en virkelig seriøs faglig erfaring. Derfor er der alvorlig tvivl om rigtigheden af erklæringen om, at L var i stand til at give generaldirektøren for GD VII råd af teknisk art.

De ovennævnte sager Alvino og Marcato har ingen relevans for den foreliggende sag. I modsætning til sagsøgerne i disse sager har L ingen praktisk erfaring af en varighed svarende til den normale længde af universitetsstudier, og han har ikke udøvet nogen virksomhed, der er samenlignelig med den, som udøves af en person, der har modtaget en universitetsuddannelse som ingeniør.

Sagerne 15/63 (Lassalle, Sml. 1954-1964, s. 459; org.ref. Recueil 1964, s. 57) og 188/73 (Grassi, Sml. 1974, s. 1109) viser klart, at de i et stillingsopslag anførte krav skal opfyldes i deres klare og sædvanlige betydning. Men i modsætning til talrige andre meddelelser om ledige stillinger nævner den her foreliggende udtrykkeligt en kvalifikation som ingeniør.

Hvad angår den anden søgsmålsgrund gør sagsøger gældende, at Kommissionen ikke foretog en virkelig sammenligning på et ensartet grundlag. Indstillingen fra Le Goy udtaler sig ikke om L, hvorimod den indeholder en mening om flere andre ansøgere. Uden at råde over alle nødvendige data burde sagsøgte havde sendt sagen til Le Goy og i mellemtiden udsat enhver udnævnelse (jf. sag 27/63, Raponi, Sml. 1954-1964, s. 467; org.ref. Recueil 1964, s. 247; sag 97/63, de Pascale, Sml. 1954-1964, s. 523; org.ref. Recueil 1964, s. 1011; den ovennævnte sag Serio, som i strid med sagsøgtes opfattelse taler til gunst for sagsøgers mening: eftersom L's navn ikke er nævnt i indstillingen fra Le Goy, drejer det sig i denne sag ikke om et tilfælde af manglende hensyntagen til den præcise rækkefølge for forskellige egnede ansøgere, men om udnævnelse af en ansøger, der ikke forekommer på egnethedslisten).

Sagsøger anmoder Domstolen om at pålægge sagsøgte at fremlægge alle de af Le Goy udfærdigede notater vedrørende udnævnelsen af L; disse notater har, selv om de er udfærdiget efter udnævnelsen, den fordel, at de oplyser, hvad Le Goy's synspunkt ville have været, hvis sagsøgte havde rådført sig med ham om alle ansøgerne.

*Kommissionen* har repliceret, at varigheden af L's faglige erfaring på det omhandlede område er 21 år: han arbejdede fra 1956 til 1962 i en transportvirksomhed og, efter at han var begyndt hos Kommissionen, i transportsektoren som tjenestemand i lønklasse A. Ydermere vedrører de dokumenter, som er vedlagt som bilag til hans ansøgning under betegnelsen »supplerende oplysninger«, »arten af det arbejde«, som udførtes i de sidste af de stillinger, han har beklædt. L kunne lige så godt have angivet disse oplysninger på side 3 i sin ansøgning under afsnittet »arbejdets art«.

Hvad angår den første søgsmålsgrund var, hvis man skal give sagsøger medhold, de eneste ansøgere, der var egnede til at blive taget i betragtning med henblik på besættelsen af den omstridte stilling, udover behørigt uddannede ingeniører, personer, som havde udøvet en virksomhed som ingeniør, men som ikke havde bestået eller forsøgt at erhverve den krævede eksamen.

I den foreliggende sag drejer det sig om at undersøge, om Kommissionen var berettiget til at afgøre, om L på grundlag af sin praktiske erfaring var kvalificeret ikke blot til at udføre opgaver af den ovenfor beskrevne type, men også til at løse dem med same kompetence, som man kan forvente af en uddannet ingeniør. I denne henseende hævdes det af sagsøger, at den offentlige tjenestes krav bedre opfyldes af en person med L's erfaring end af en, som i mange år har arbejdet ved et tegnebræt uden at opnå nogen som helst kvalifikation.

Den ovennævnte Grassi-sag savner relevans for det foreliggende tilfælde. På grundlag af Alvino-sagen var det berettiget, når Kommissionen anså en tjenestemand for at være i besiddelse af den

fornødne faglige erfaring, når han havde mere end 14 års erfaring på det omhandlede område, fra den 1. juli 1973 til den 30. juni 1975 havde udført opgaver i forbindelse med en stilling, som krævede teknisk kendskab på en ingeniøreksamens niveau, og havde udført disse opgaver på en meget tilfredsstillende måde.

Med henblik på den anden søgsmålsgrund overså indstillingen fra Le Goy ikke L, som var medtaget blandt de ansøgere, der blev anset for at være i besiddelse af »mindre gode« kvalifikationer.

Med henblik på bevisførelsen er der intet dokument udfærdiget efter L's udnævnelse til den omstridte stilling, der kan tages i betragtning. Ydermere er det af ringe betydning, hvad Le Goy ville have sagt, hvis sagsøgte havde rådført sig med ham senere, eftersom det eneste og afgørende spørgsmål består i at få at vide, om Kommissionen var berettiget til at handle på grundlag af teksten i Le Goy's indstilling. Det er ubestridt, at alle ansøgere blev interviewet af sidstnævnte og gruppen af tjenestemænd fra GD VII, og at indstillingen fra Le Goy omfattede dem alle. Le Goy's senere notater er fortrolige og ene og alene adresseret til et medlem af Kommissionen, og denne bør ike opfordres til at fremlægge dem, medmindre der består tvingende grunde hertil.

Sagsøger, repræsenteret af advokat W. Young, Dublin og EF-Kommissionen, repræsenteret af sin juridiske konsulent, T. Townsend, som befuldmægtiget, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 23. februar 1978.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 16. marts 1978.

## Præmisser

1 I denne sag, der er anlagt den 6. september 1977, er der principalt nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 20. december 1976 vedrørende udnævnelsen af L til stillingen som chef for afdelingen »Transport- og færdselsteknologi« i Generaldirektoratet for Transport (GD VII), subsidiært om anerkendelse af sagsøgers »ret til enhver anden foranstaltning, som Domstolen finder passende med henblik på genoprettelse«;

2 den omstridte stilling var den 4. oktober 1976 genstand for meddelelse om ledig stilling KOM/643/1976, som under afsnittet »arbejdsområde« angav: »Lede den administrative enhed (og) ... yde generaldirektøren teknisk vejledning ...«;

3 der blev stillet følgende kvalifikationskrav: »Uddannelse på universitetsniveau, der afsluttes med et eksamensbevis (civil-, maskin- eller elektroingeniør), eller faglig erfaring på et tilsvarende niveau; kendskab til internationale transportorganisationer og den fælles transportpolitik; indgående

kendskab til tekniske problemer i forbindelse med transport; evne til at lede en stor administrativ enhed; dokumenteret erfaring af betydning for arbejdet . . .«;

4 de fjorten personer, som indsendte ansøgninger, blev interviewet af generaldirektøren for GD VII, den assisterende generaldirektør og direktøren for afdeling C med henblik på en vurdering såvel af deres almindelige egnethed til at bestride de med den pågældende stilling forbundne opgaver som af deres særlige kunnen som ingeniør;

5 da ingen af de tre tjenestemænd, der foretog interwiewet, var ingeniører af uddannelse, blev en gruppe på tre ingeniører fra andre tjenestegrene anmodet om at inddele ansøgningerne i tre kategorier; en for ansøgere, som var ingeniører og egnede til ansættelse, en for ansøgere, som var ingeniører, men ikke egnede til ansættelse, og en for ansøgere, som ikke var ingeniører af uddannelse og derfor ikke fandtes at burde tages i betragtning;

6 denne gruppe anbragte tre ansøgere (herunder sagsøger) i første kategori, idet den dog bemærkede, at der fandtes en »betydelig afvigelse mellem beskrivelsen af stillingen som chef for afdeling C/3 og de ansøgere, som er placeret i første kategori;

7 ifølge en indstilling udfærdiget af generaldirektøren den 6. december 1976 var syv ansøgere (herunder sagsøgeren) i besiddelse af et vist antal af de for stillingen krævede kvalifikationer, hvorimod de øvrige ansøgere (herunder L) blev anset for at være i besiddelse af mindre gode kvalifikationer;

8 efter denne indstilling fra generaldirektøren kunne ingen ansøger anses for særligt kvalificeret, og det foresloges, at den ledige stilling på ny blev offentliggjort, og at der blev afholdt en intern og, om nødvendigt, en ekstern udvælgelsesprøve;

9 i et møde den 20. december 1976 besluttede Kommissionen efter at have undersøgt de fjorten ansøgeres akter og generaldirektørens indstilling at udnævne L til den ledige stilling og forfremme ham til lønklasse A 3 med virkning fra 1. januar 1977.

10 Den udnævnte ansøger, der har eksamensbevis i økonomi og handel fra universitetet i Genova, trådte i 1962 i tjeneste i GD VII, hvor han har beklædt forskellige stillinger i de kontorer, der tager sig af generelle spørgsmål, af prisfastsættelsen for brugen af infrastrukturer samt af luft- og søtransport, og fra juli 1973 til juli 1975 i kontoret »Teknologi«;

11 det fremgår af bedømmelsesrapporten for perioden fra 1. juli 1973 til 30. juni 1975, at L's uddannelse og egnethed svarede til hans arbejdsopgaver, og at han meget hurtigt havde kunnet påtage sig de nye hverv, som var blevet pålagt ham trods deres stærkt tekniske karakter, og at han på fuldt tilfredsstillende måde havde vikarieret for sin kontorchef, der hyppigt var fraværende af helbredsmæssige årsager;

12 den 10. februar 1977 indgav sagsøgeren, der er tjenestemand i afdeling C/2 i GD VII og indehaver af et eksamensbevis som civilingeniør fra Irlands statsuniversitet, som følge af L's udnævnelse en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2;

13 Kommissionen undlod at besvare denne klage, således at dens tavshed fra og med den 10. juni 1977 resulterede i en stiltiende afvisning.

14 Sagsøger gør til støtte for sit søgsmål gældende, at Kommissionen har tilsidesat selve ordlyden af den omstridte meddelelse om ledig stilling og dermed også vedtægtens artikel 7, stk. 1, og artikel 27 såvel som princippet »legem patere quam ipse fecisti«;

15 da Kommissionen havde opregnet de kvalifikationer, der krævedes for den pågældende stilling, var den forpligtet til at udnævne en person med disse kvalifikationer.

16 Kommissionen skønnede, at den udvalgte ansøger havde en faglig erfaring svarende til et universitetsstudium, afsluttet med et eksamensbevis som ingeniør;

17 det afgørende spørgsmål i den foreliggende sag er følgelig hvordan man kan fastslå tilstedeværelsen af en »faglig erfaring svarende til . . .«.

18 Selv om det umiddelbart kan forekomme vanskeligt at forstå, hvordan en person, der aldrig har arbejdet som ingeniør, kan anses for at være i besidelse af en faglig erfaring svarende til en universitetsuddannelse, der afsluttes med et eksamensbevis (civil-, maskin- eller elektroingeniør), er der alligevel anledning til at bemærke, at den stilling, der skulle besættes, ikke specielt var en stilling som ingeniør, men en stilling som kontorchef på et niveau, hvorpå der behandledes spørgsmål af teknisk karakter.

19 Efter at L i flere år havde arbejdet i en stor transportvirksomhed, indtrådte han i 1962 i Komissionens tjeneste, hvor han har fungeret inden for forskellige områder af transportpolitikken, herunder områder af særlig teknisk karakter;

20 han har i løbet af en periode på to år (juli 1973 til juni 1975) i afdelingen »Transport- og færdselsteknologi« bevist, at han til sin direktørs fulde tilfredshed kan udføre opgaver, der er knyttet til en stilling, som kræver teknisk kunnen på en uddannet ingeniørs niveau, ligesom han hyppigt har vikarieret for sin kontorchef;

21 sagsøgtes vurdering, hvorefter L med henblik på den omhandlede stilling har faglig erfaring på et niveau svarende til den kunnen, der følger af erhvervelsen af en ingeniøreksamen, er således velbegrundet;

22 den første søgsmålsgrund må følgelig afvises.

23 Sagsøger gør endvidere gældende, at Kommissionen har krænket vedtægtens artikel 45 og er gået uden for sit frie skøn, idet der skulle være en betydelig forskel mellem henholdsvis sagsøgers og den udnævnte persons fortjenester.

24 Sammenligningen af fortjenester hos tjenestemænd, der er berettiget til forfremmelse, er den i nævnte artikel 45 fastsatte metode til udvælgelse af ansøgere, og den blev forskriftsmæssigt gennemført i Kommissionens møde den 20. december 1975 på grundlag af ansøgernes akter og generaldirektørens indstilling vedrørende den undersøgelse, som de ingeniøruddannede tjenestemænd havde foretaget;

25 søgsmålsgrunden savner således berettigelse.

26 Sagsøger gør for det tredje gældende, at den udnævnte ansøger ikke havde erhvervet to års anciennitet i sin lønklasse på det tidspunkt, da stillingsopslaget blev offentliggjort;

27 sagsøger anfører herved, at L kun havde arbejdet i lønklasse A 4 fra den 20. november 1974, og at vedtægtens artikel 3 og artikel 45, stk. 2, derfor blev overtrådt.

28 På datoen for L's forfremmelse, dvs. den 20. december 1976, der er den eneste relevante dato med henblik på artikel 45, stk. 2, havde han imidlertid faktisk to års anciennitet i lønklasse A 4;

29 den tredje søgsmålsgrund må også afvises.

30 Idet den subsidiære påstand hviler på de samme søgsmålsgrunde som den principale påstand, fremgår det af de foregående betragtninger, at ingen af dem kan tages til følge.

Vedrørende sagsomkostningerne

31 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at bære sagsomkostningerne;

32 i henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

**1. Sagsøgte frifindes.**

**2. Hver part bærer sine omkostninger**

Bosco Mertens de Wilmars O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. juni 1978.

A. Van Houtte
Justitssekretær

G. Bosco
Formand for første afdeling

# FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 16. MARTS 1978 [1]

*Høje Ret.*

## I — Indledning

Nærværende tvist drejer sig om udnævnelsen til chef for afdeling C/3 i direktoratet »Transport- og færdselsteknologi« ved en forfremmelse, som Kommissionen selv har foretaget som ansættelsesmyndighed.

Det er ikke overflødigt kort at minde om, hvordan Generaldirektoratet for Transport (som jeg herefter vil kalde GD VII) er opbygget. Det er inddelt i tre direktorater:

Det første har til formål at sikre udviklingen af den fælles transportpolitik, som er omhandlet i EØF-traktatens artikel 74 og følgende, og dens samordning med andre områder af den fællespolitik.

Det andet har til opgave at organisere markedet for land-, sø- og lufttransport.

Endelig udstrækker det tredje direktorats kompetence sig til alt, hvad der vedrører transportens finansielle ordning, dens infrastruktur og alle de tekniske problemer, som dens organisation rejser.

Sidstnævnte direktorat, eller direktorat C, omfatter flere afdelinger:

1. Infrastruktur og udstyr
2. Prisfastsættelse for brug af infrastrukturer
3. *Transport- og færdselsteknologi*
4. Statslig intervention

Det, der interesserer os her, er stillingen som chef for afdeling C/3. Da denne stilling var blevet ledig i 1976, blev en meddelelse om ledig stilling (KOM/643/1976) offentliggjort den 4. oktober samme år.

Nævnte meddelelse præciserede de med stillingens udførelse forbundne opgaver i følgende vendinger:

»Lede den administrative enhed, under hvilken transport- og færdselsteknologi ... henhører«

1 — Oversat fra fransk.